

Знати своє завдання – чекати, доки подорослішаєш

Н
О
В
І
Д
І
Т
И
П
Р
И
Й
Ш
Л
И

Діти Індиго зазвичай знають, які завдання мають виконати у цьому житті, хоча і не уявляють цього в усіх деталях.

Діти часто-густо також розповідають про завдання, що поставлене перед ними у цьому світі, про те, чому вони прийшли на Землю й вибрали цю родину, і про те, коли знову мають піти. Це зовсім не те, що хотіли б почути від них батьки, яким легше не надавати цьому значення. Це можна зрозуміти, проте слід пам'ятати, що діти потребують нашої підтримки. Їм би дуже допомогло, якщо б ми сприймали їхні заяви всерйоз.

Усі люди, в принципі, рівні між собою. Кожна людина – Боже творіння. Водночас, якщо б люди не були такими різними, як квіти у різнобарвному букеті, ми не мали б змоги отримувати такий різноманітний досвід.

Навчить свою дитину дивитись на людей як у дзеркало, яке якоюсь мірою віддзеркалює її саму. Якщо дитина почуває, що оточуючі її не приймають і вона не може стати членом їхнього товариства, значить, вона сама себе так поводить і насправді не хоче бути частиною цього товариства. З'ясуйте, що блокує дитину і чого вона хоче в дійсності.

Діти Індиго в глибині душі точно знають, хто вони такі. Те, що їх не розуміють, по суті, не зачіпає і не уражає їх. Вони, як мовиться, стоять вище цього, бо усвідомлюють, що випереджають свій час. Вони знають, як важко чекати від своїх близьких розуміння. І все це, природно, справляє свій вплив на їхню свідомість та вчинки!

Деякі з *нових дітей* є дуже комунікабельними, проте багато з них важко вписуються у колектив. Вони відчують, що вони – інші, проте ще важливіше те, що й решта сприймають їх так само.

Вони часто-густо зазнають розчарування, коли виявляють, що у решти людей інші погляди та інтереси. Вони змушені подовгу пристосовуватися до загальноновизнаних норм, які для них є чужі.

Їхнє бажання бути як усі майже завжди перебуває в конфлікті з їх власною натурою. Усе це – нелегко для дітей. Якщо вони пристосовуються, це відбувається зазвичай за рахунок їхніх здібностей, потреб і талантів. Може бути й так, що уся енергія дитини витрачається на це пристосування і вона, незважаючи на свою обдарованість, навіть отримує погані оцінки у школі.

Стати своїм, бути разом з усіма, домагатися від них визнання – ось три важливих критерія. Якщо діти почувають себе прийнятими до свого середовища, вони можуть любити інших людей та довіряти їм. Якщо вони залишаються аутсайдерами, їхня енергія застоюється і виникають важкі ситуації. Проте що, власне, значить – бути своїм? І для кого потрібно бути своїм?

Батьки зазвичай хочуть, щоб їхні діти були «нормальними» і за можливістю без проблем підкорялися загальноприйнятим правилам. В нашому суспільстві соціальна поведінка все ще цінується. І батьки, як правило, несвідомо впливають на своїх дітей щодо цього. Вони з боєм згадують моменти своєї юності, коли самі почували себе ізгоями. І це призводить до того, що вони розпочинають тривожитися за свою дитину.

Проте більшість з *нових дітей* і не хочуть мати багато друзів, нерідко їм досить мати одного чи двох. Іноді діти взагалі не мають потреби бути прийнятими до якоїсь компанії, бо для них це означає попусту витрачати свій час на поверхневі контакти. Їм до душі тісні цирі відносини, що сприяють їхньому внутрішньому зростанню, їм подобається шукати відповіді на запитання або просто телепатично спілкуватися один з одним. Краще за все залишити їх у спокої. Поговоріть зі своєю дитиною про друзів, яких вона любить.

Ліпше два справжніх друга, ніж безліч приятелів!

**Проблеми, які можуть спливити,
під час зав'язування дружніх контактів:**

*** Слабка віра у свої можливості**

Часто-густо Діти Індіго розриваються між вірою та невірою у свої власні здібності. Вони не довіряють собі.

*** Почуття, що ти щось повинен зробити**

Якщо діти почувають себе не такими, як усі, в них часто-густо виникає почуття, неначе вони повинні «щось зробити», а вони не знають що саме.

*** Прагнення до досконалості**

Нові діти ставлять до себе надзвичайно високі вимоги. Тому часто-густо вони розчаровуються в собі й це розчарування може бути глибоким!

*** Побоювання**

Вони не хочуть брати участь в справах, які можуть зайвий раз показати, що вони відзначаються від решти дітей.

*** Очікування решти**

Те, чого очікують від них, частіш усього співпадає з їх власними уявленнями та очікуваннями. Добитися взаєморозуміння їм важко. Тому вони нерідко стають мішенню для насмішок.

*** Нетерпіння**

Вони стають дуже нетерпеливі, коли їм потрібно знайти вирішення. Вони чекають і вимагають від інших чітких відповідей і краще за все – прямо зараз!

*** Ранній розвиток**

Вони рано можуть виглядати цілком зрілою особистістю, що здатно викликати проблеми.

Краще за все, якщо батьки виділяють більше часу для спілкування зі своєю дитиною і обговорять з нею ці теми у щирій бесіді наодинці.

Якщо у дитини є кілька друзів, які думають, як вона, то вони можуть обмінюватися один з одним думками на рівних. Тут немає ніяких готових рецептів, просто діти мають мати можливість розповісти комусь про свої проблеми, щоб навчитися знаходити вихід з важкої ситуації.

Довіра – це одне з найцінніших почуттів, що визначає наші переконання і ставлення до життя, яке тісно пов'язане з надією та вірою. Можна відчувати довіру до своєї власної особистості (довіряти самому собі), речам, іншим людям (вірити у них, ввіряти їм щось), до оточуючого світу, Богу. Необхідність у довірі виникає через невизначеність нашого життя, від того, що кожен з нас залежить від оточуючого світу і решти людей.

Усе, що є цінного і прекрасного в житті, передбачає довіру. Воно звільняє нас від турбот і страхів. Здатність довіряти розвивається, коли ми на власному досвіді переконуємося у надійності інших, бачимо любов і турботливе до себе ставлення, особливо у ранньому дитинстві. Вона зменшується, коли ми відчуваємо розчарування і нашу довіру обманюють.

З довіри до Бога багато людей набирають свої сили, а дехто довіряють і тим, хто цього не «заслужив». Віра пробуджує почуття відповідальності, яке з'являється разом з довірою. Проблема, як поєднати довіру з пильністю, виникає знову і знов.

Спілкування з Дітьми Індіго показує, як сильна у них довіра до Бога, до їхнього Ангела охоронця, до такого дивного феномена, як життя. Однак вони швидко втрачають цю довіру, коли стикаються з великим світлом (вже у дитячому садочку) і бачать, як ми, дорослі, поводимося з таким дивом, як життя.

Оскільки вони можуть «сканувати» (прощупувати енергетичне поле) людей та ситуації й сприймати струми енергії, вони змушені часто-густо констатувати, що слово у нас розходиться зі справою. Наше тіло мовить одне, а ми вимовляємо зовсім інше. Вони також стверджують, що ми несерйозно ставимосся до обіцянок і часто-густо не виконуємо їх, а це справжній злочин для Дітей Індіго! Вони позбавляють нас своєї довіри, і це може зайти так далеко, що вони більше не довірятимуть нікому, навіть собі. Адже довіра і почуття власної гідності – необхідні передумови для того, щоб, прагнучи до нових знань, розкрити обійми назустріч життю.

